

entrevista

MARIVÍ MARTÍN

Directora del festival València Escena Oberta

per Maria Colomer

LES MIRADES DE FVEO

Febrer ha estat un mes ple d'acció a la ciutat de València. A la cinquena edició del Festival Veo, li han sumat la creació d'una nova fira-aparador de teatre infantil i juvenil. Són dos branques de la Fundació Veo que s'estenen per la ciutat de València, des de la iniciativa de la Regidoria de Joventut de l'Ajuntament.

El Festival Veo segueix la seua trajectòria ja iniciada, com veurem en la conversa mantinguda amb la seua directora artística, i Contaria naix com a Fira, com aparador d'exhibició i distribució. Ambdós esdeveniments compten amb un equip artístic valencià, format per persones conegudes i reconegudes en l'àmbit teatral de la nostra comunitat. I ambdós compten també amb un bon suport de mitjans, tan físics com econòmics. Tan sol el pressupost del Veo s'ha acostat als 950.000,00€.

Sense entrar a valorar la necessitat també d'altres tipus de pressupostos, no puntuals sinó estables al llarg de l'any, i des d'altres regidories, que puguen donar a València la imatge no tan sol d'aparador, sinó de ciutat profundament arrelada a la cultura, han passat per la ciutat de València 28 companyies especialitzades en teatre per a la infància i la joventut (11 companyies són de la Comunitat),

i 19 espectacles de diversa índole, a més d'exposicions, tallers, i mostres d'accions i teatre "invisible" al carrer.

La conversa amb Mariví Martín és, sobretot, relaxada, tranquil·la i en moments divertida, a pesar de mantenir-se en mig de la voràgine del Veo. Són moltes les cridades al mòbil interrompent la xarrada. Llavors, aconseguim el nostre objectiu, que era parlar del Veo, més enllà del ja esmentat.

En primer lloc ens anem a les qüestions purament administratives i organitzatives. És inevitable que surta la pregunta, què fa una xica com tu en un lloc com aquest? Parlem de les paradoxes de la vida artística i de com en altre temps ella i jo teníem els papers canviats.

La seua resposta és tallant. La seua relació amb les Arts Escèniques ve de lluny: són molts els Festivals, Companyies, Espais Estables, amb els que ha treballat des de la mirada de la Comunicació i de la Producció. I el que és més important de cara a portar endavant un projecte d'aquestes característiques, la meua relació amb el públic ha estat i és molt estreta. Tinc la tranquil·litat d'haver treballat abans la relació programació-públic. Intuïsc els seus desitjos i sé com arribar

a l'espectador, diu. Com a vas comunicant en la relació artista-públic Mariví se sent còmoda; diu que haver gaudit del festival en edicions anteriors com a mera espectadora li ha donat també una mesura d'allò que el públic espera d'un esdeveniment d'aquestes característiques.

Davant la pregunta de com ha portat aquesta responsabilitat de direcció i programació, la primera paraula que li ve és la de responsabilitat. Basada en tres potes, com ella diu, fonamentals: una és el coneixement fil per rada dels festivals (els que ja coneixia de primera ma i els que ha conegut, que han estat 22, des del lloc de programadora visitant); la segona ha estat la relació directa amb professionals en aquest àmbit, direcció d'altres festivals, programació, gestió, que ha estat generosa, oberta i còmplice. I la tercera, les relacions personals pròpies amb persones del món de la programació i de la gestió, amb les que ha compartit molt al llarg dels anys.

I el fonamental, la pràctica diària del treball, s'aprèn fent. També he de dir que he tingut total llibertat per a decidir la programació dels espectacles. La meua relació amb la regidora de Joventut, que és la gerent de la Fundació, ha estat bona. Té una bona disposició al treball en equip, i plena confiança en les propostes, he entès bé el seu lema de "deixar fer".

Parla del "luxu" de treballar en aquestes condicions, amb suport a tots els nivells, i amb temps pel mig per poder quallar les propostes. El 70% de la programació estava ja pràcticament tancada el mes d'octubre. Aquests últims mesos han estat de tancar i concloure.

Davant la pregunta de si ha canviat alguna cosa, si hi ha alguna cosa que pugua definir aquesta edició com a diferent respecte de les anteriors, i respon que aquesta edició és una demostració

de continuïtat, continuïtat clara i rotunda amb el que s'estava fent. De fet, aquesta edició té molts exemples artístics del que s'ha fet els anys anteriors en quant als diferents llenguatges artístics. El Veo és i ha de ser vehicle de l'essència artística d'allò que anomenem contemporani. Què significa contemporaneïtat? Contemporaneïtat significa investigació, risc, noves formes. Significa també qüestionament, ruptura a diferents nivells inclòs l'espai convencional, i significa també el qüestionament del paper del públic davant el fet artístic.

Parlem de la importància de la Sorpresa i de la Provocació. El fet artístic ha de ser provocatiu, removedor d'emocions, generar un cúmul de sensacions, idees, imatges en l'espectador,

sorprenre'l en la seua més íntima essència... o no ser. I d'allò imprescindible de la interacció, del lloc del públic des d'un punt de vista actiu, i creatiu, i no passiu de pur receptor. I de la necessitat inevitable que els diferents llenguatges convergen, es bifurquen i tornen a confluïr en altres punts, eixa transculturalitat que travessa en profund l'essència de l'art des de sempre, i que deixa en bolquers projectes globalitzadors de fals marxamo.

I parlem de fisicitat, de cos en acció, de moviment. Açò és el que defineix el Veo, una invitació a mirar el cos. Des del teatre, el vídeo, la dansa, el circ, la música... El cos com a lloc d'expressió, a més d'instrument i d'objecte. No en va Mariví coneix bé Dansa València i el Mim de Sueca, com al seu dia també els Pallassos de Xirivella. La fisicitat com a cos físic per damunt de tot; és una cridada d'atenció cap la mirada, la vivència del cos.

Repassem qual és el protagonisme de la professió valenciana en aquest festival, i en quina mesura la seua presència és important. Mariví comenta que és fonamental comptar amb la professió valenciana, de fet s'ha establert una co-producció, i suport clar a companyies més joves (hem de tenir en compte que aquest és un projecte de la Regidoria de Joventut). Sempre dins de la línia del que és el festival, ja hi ha espectacles que no tenen cabuda, no per la seua qualitat, sinó per línia, la seua forma.

Els mòbils (accions-performances-teatre invisible) estan protagonitzades, en les anteriors edicions, per estudiants de les escoles de teatre i dansa que existeixen a la ciutat de València. La proposta comença amb un taller formatiu que ells rebren des d'una línia de formació específica (molt enquadrada en la del propi festival, clar) i finalitza amb l'exhibició del seu resultat, mostrant-se al públic itinerant de la ciutat durant tot el festival

i en diferents llocs.

Les tres propostes d'aquest any tenen una forta implicació social. Destaca ací el treball portat per Jorge Picó i Eva Bertomeu, fonamentalment. Així com assenyala de manera especial la presència de la companyia Teatro de los Manantiales que, des dels 12 anys que compleix des de la seua creació, manté una línia de treball que encaixa totalment en els principis del festival, imbuïda en eixe trans-llenguatge de disciplines.

Tot l'equip és valencià, açò és important, insisteix una vegada més.

Davant quines podrien ser les novetats, si en el 2008 ella tornara a ser la responsable de la direcció artística del festival, respon que els seus interessos estan per estudiar amb més detall la línia de co-produccions, tenint clar el qui, el com, el per a què, i el per què. Prescindir d'espais convencionals, buscar nous llocs, i augmentar el nombre d'espais utilitzats. També és important la via artística del nou circ, del circ contemporani, i ha de continuar, fins i tot augmentar la seua presència. I mantenir el seu esperit nòmada i itinerant dins d'una ciutat com València.

Per a concloure amb el Veo, li pregunte per la seua valoració més personal i més íntima. El Veo m'ha fet créixer com a persona i professionalment reinventar-me.

fundació valència escena oberta